

ומקשינן אהא דאמרינן שקדשי בדק הבית
הראוין למזבח מוציאין אותן למזבח:

והא תנינן במשנתינו שכל כלי שמצאו בו
לצורך מניחין אותו להשתמש בו, והשאר
נמכרין, ודמיהן נופלין לבדק הבית. הרי
שרק כלי שהוצרכו לו לבדק הבית מניחין
אותו ומשתמשין בו, אבל דבר הראוי למזבח
אין מניחין אותו להשתמש בו למזבח, אלא
דינו כמו שאר הדברים, שנמכרין.

ושמעין מינה דקדשי בדק הבית, אף על פי
שראוין למזבח, אין מוציאין אותן לבדק
הבית אלא ימכרו ודמיהן נופלין לבדק הבית.

ומשני: אמר רבי חזקיה: משנתינו האומרת
ש"כלי שמצאו בו צורך לבדק הבית מניחין
אותו", אין פירושה ש"כלי שמצאו בו צורך
לבדק הבית" — "מניחין אותו".

אלא ביני מתניתין [כך הוא פירוש
משנתינו]: "כלי שמצאו בו צורך" — בין
לצורך בדק הבית ובין לצורך מזבח —
ללשכת בדק הבית מניחין אותו, ומשם
נוטלין אותו למה שצריכין.

הדרן עלך פרק אלו הן הממונין

פרק שלשה עשר שופרות

הלכה א מתניתין:

שלשה עשר שופרות — קופות, העשויות
בצורת שופר, עקומות ועגולות, רחבות
מלמטה ופיהן צר מלמעלה, שהיו נותנים
בתוכם מעות, היו במקדש. וכל אחת

ב-10 רבי אבון עבד אילין תרעיה דפדרא רבא,
[התקין פתחים ושערים בבית המדרש
הגדול שבמקומו].

אתא רבי מנא לנביה דרבי אבון, אמר ליה
רבי אבון: חמי מאי עבדית [שיבח עצמו
ואמר: ראה מה שעשיתי בבית הכנסת לפאר
בית אלהינו].

אמר ליה: יש לקרוא עליך מקרא זה [הושע
ח]: "וישכח ישראל את עושהו — ויבן
היכלות!"

וכי לא הוה בני נש דילעון באוריתא [וכי לא
היו בני אדם הלומדים תורה] הזקוקים
לממון לפרנסתם, והיה עדיף שהיית נותן
ממונך לעניי תורה שעושים מצוות בכל עת,
מאשר לבנות שערים להיכלות ה'.

שנינו במשנה: לשכת הכלים — כל מי
שהוא מתנדב כלי זורקו לתוכה, ואחת
לשלשים יום הגזברים פותחין אותה וכל כלי
שמצאו בו צורך לבדק הבית מניחין אותו,
והשאר נמכרין ודמיהן נופלין לבדק הבית.

תני: המקדיש בהמה או אבנים לבדק הבית
והוצרכו להם למזבח — נוטלין אותן.

כך הוא הדין, שקדשי המזבח מוציאין את
הראוי מקדשי בדק הבית.

אבל אם הקדיש בהמות למזבח — אפילו
נעשו בעלי מומין, ושוב אינם ראויים
להקרבה, אין מוציאין אותן לצרכי בדק
הבית.

כי אין קדשי בדק הבית מוציאין את הראוי
להן מקדשי מזבח, אלא ימכרו, ודמיהם ילכו
לבדק הבית.